

OPIS ISTOTNYCH ZAGADNIENI DLA KOMISJI EGZAMINACYJNEJ
DO ZADANIA Z ZAKRESU PRAWA ADMINISTRACYJNEGO
(EGZAMIN ADWOKACKI – 21 MAJA 2021 r.)

Zdaniem zespołu do przygotowania zadań na egzamin adwokacki, zdający powinien sporządzić skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na decyzję Ministra Rozwoju, Pracy i Technologii z dnia 14 maja 2021 r.

Przy ocenie rozwiązania zadania należy w szczególności (w ramach wymogów wyznaczonych w art. 78e ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze) zwrócić uwagę na następujące kwestie:

1. Skarga powinna spełniać wymogi formalne wynikające z art. 46 - 47 i art. 57 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm. - dalej: p.p.s.a.). Z treści skargi powinno wynikać, że zostały do niej dołączone odpisy, a także pełnomocnictwo.
2. Ze skargi powinno wynikać, że została ona wniesiona w terminie 30 dni od dnia doręczenia skarżącemu decyzji organu II instancji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Ministra Rozwoju, Pracy i Technologii.
3. **Podstawową rzeczą przy ocenie pracy jest jej ocena przez pryzmat obrony interesu skarżącego i zaprezentowanie takiego stanowiska, które umożliwi uzyskanie mu pełnego odszkodowania w najbardziej rozsądnym terminie.** Zdający powinien wskazać na:
  - a) błędne uchylene przez Ministra decyzji Wojewody w zakresie niekwestionowanym przez skarżącego, tj. dotyczącym odszkodowania za garaż. W tym zakresie decyzja Ministra stanowi oczywiste naruszenie art. 139 k.p.a, poprzez orzeczenie na niekorzyść strony bez wskazania, że zachodzą przesłanki określone w tym przepisie wyłączające stosowanie tej zasady. Naruszenie art. 139 k.p.a. polega na tym, że decyzja Ministra w sposób istotny pogorszyła sytuację Zbigniewa Piątka poprzez zmniejszenie wysokości odszkodowania o 75 000 zł. Zakaz *reformationis in peius* wyraża się w tym, że organ odwoławczy nie może pogarszać, określonej decyzją organu pierwszej instancji, sytuacji prawnej strony odwołującej się. Strona odwołująca się powinna bowiem pozostawać w usprawiedliwionym przekonaniu, że wniesione przez nią odwołanie, jeżeli nie okaże się skuteczne, spowoduje co najwyżej utrzymanie jej dotychczasowej sytuacji prawnej ustalonej zaskarżoną decyzją, w żadnym zaś przypadku nie doprowadzi do jej pogorszenia. W orzecznictwie sądowym, przez „wydanie decyzji na niekorzyść strony odwołującej się” rozumie się w szczególności sytuację, gdy orzeczenie organu odwoławczego pogarsza sytuację prawną odwołującego się w zakresie tego samego stosunku prawnego (tej samej podstawy orzekania), który został ukształtowany decyzją organu I instancji. Taka sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie. Nie zaistniały przy tym określone w art. 139 k.p.a przesłanki wyłączające zakaz orzekania na niekorzyść strony, tj. rażące naruszenie prawa lub rażące naruszenie interesu społecznego;
  - b) dodatkowym atutem pracy będzie wskazanie przez zdającego na naruszenie art. 18 ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg

publicznych. Błędne było uznanie przez Ministra, że odszkodowanie za wyłączonej nieruchomości nie obejmuje garażu, który został wybudowany bez pozwolenia na budowę. Przepis art. 18 ust. 1 ww. ustawy mówi wprost o stanie nieruchomości na dzień wydania decyzji, nie uzależniając prawa do odszkodowania od zgodności zrealizowanych obiektów z prawem budowlanym. Przyjęta przez Ministra wykładnia tego przepisu narusza uprawnienia właściciela gwarantowane ustawodawstwem zwykłym oraz konstytucyjnym. W związku z powyższym okoliczność, że Zbigniew Piątek wybudował garaż bez wymaganego zezwolenia, pozostaje bez wpływu na wysokość należnego mu odszkodowania. Przepisy prawa budowlanego regulujące zasady szeroko rozumianego procesu budowlanego nie dotyczą wprost kwestii własności i odszkodowania (wyrok WSA w Warszawie z 24 kwietnia 2012 r. sygn. I SA/Wa 1972/11);

- c) kolejnym uchybieniem organu, które powinien dostrzec zdający, jest pominięcie przy określaniu odszkodowania wartości nakładów, tj. kostki brukowej i niewyjaśnienie tej kwestii. Uchybienia w tej materii zostały popełnione przez organ I instancji, który naruszył zasady prowadzenia postępowania wyjaśniającego w zakresie wartości kostki brukowej, w szczególności nie przeprowadzając rozprawy w celu wyjaśnienia tych wątpliwości (art. 89 k.p.a.). Powstaje jednak zagadnienie, czy kwestia ta nie mogła być naprawiona przez organ odwoławczy w ramach uzupełniającego postępowania dowodowego. Rozważania w tym zakresie będą stanowiły istotny walor pracy. Nieprawidłowa była również odmowa dopuszczenia dowodu z opinii rzeczoznawcy majątkowego z uwagi na to, że operat został wykonany na zlecenie strony, a nie organu. Operat szacunkowy, niezależnie od tego, czy sporządzony został na zlecenie organu, czy też strony postępowania, ma wszystkie cechy opinii biegłego, o jakiej mowa w art. 84 § 1 k.p.a., skoro jego sporządzenie wymaga wiadomości specjalnych. Sporządzony na zlecenie strony operat szacunkowy będący - „opinią prywatną” winien podlegać ocenie organu administracji, który w oparciu o ten dowód rozstrzyga sprawę w zakresie wysokości odszkodowania. W myśl art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a. organ orzekający ma nie tylko prawo, ale i obowiązek zbadać, czy przedłożony operat szacunkowy sporządzony został zgodnie z przepisami oraz czy jest logiczny i zupełny (wyrok NSA z 17 listopada 2010 r. I OSK 126/10).
4. Zdający powinien w skardze wnieść o uchylenie zaskarżonej decyzji Ministra w części: punktu 1 oraz punktu 2 w części, w jakiej utrzymuje w mocy punkt 2 decyzji organu I instancji. Zdaniem zespołu, zaskarżenie decyzji Ministra w całości, a także zawarcie w skardze wniosku o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, również jest akceptowalne. Wniesienie o uchylenie również decyzji organu I instancji z punktu widzenia interesu skarżącego nie jest konieczne, ponieważ organ odwoławczy w świetle wniosków stron postępowania może przeprowadzić postępowanie uzupełniające na podstawie art. 136 k.p.a. i wydać decyzję merytoryczną.

W skardze powinien być zawarty wniosek o zasądzenie na rzecz strony kosztów postępowania na podstawie art. 199 i art. 200 p.p.s.a.